

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

Sant Jordi mata l'aranya.

ESTÚDIS FISIOLÒGICS.

L'ESTÓMACH.

Un dia varen ser las mans, altre dia los péus y fins la boca y las orelles meresqueren la nostra atenció, en las columnas de la Campana.

Avuy de dret l'hi toca al ventrell, ó al *estómach*, parlant fi.

¡Ay! si 'ls deya qu' escribint vaig passant y adorant y al meu ventrell acontentant, prou creurien desseguida qu' ell y ningú mes es lo principal inspirador de aquest article.

¡Qué volen ferhi! Es tant exigent, t'è un tó tant imperatiu, mana y disposa y absorbeix de tal modo la voluntat del home, que qui no sent y no 's doblega á la seva véu, ja pot dir que *ha begut oli*.

Rendim donchs un tribut á aquest rey omnímodo del home-animal.

* *

L'estómach t'è la forma de sach.

Primera impressió filosòfica: t'è la forma de sach perque constitueix l'òrgano mes positivista del home.

Observin qu' en un sach tanca l' avaro sos caudals, y d' aquest sach ne diu *talega*; en *sachs* vá embalat lo blat del qual se 'n pasta 'l nostre pá de cada dia: entrar á *sach* ne diuen los carlins de penetrar en una població y fer lo seu agost encare que siga dintre 'l mes de abril, y la sola paraula *sach* indica arreplegar, recullir tancar y guardar.

La missió del ventrell dintre 'del home es aquesta mateixa: arreplegar, recullir, tancar y guardar.

Ell es lo laboratorí de la sanch y del greix, com una fogayna de fabrica ho es del foch y del vapor.

Lo carbó de pedra de aquesta fogayna lo constitueixen los aliments: impassible los reb: si son insuficients, aixis com aquella no fá vapor ni foch, aquesta no fá greix ni sanch: si son demasiats, també al mateix que aquella estalla.

¡Quántas malalties produheix la incontinen- cia! Y quáns homes han prés en una fonda un bitllet d' entrada y eterna permanencia al camp de la quietut!

* *

Observin també la singular colocació del estómach, y veuran qu' escau en lo centro mateix del cos del home.

¿Es per ventura en ell lo mes important?

Los filòsops espiritualistas si sentian aquesta pregunta s' esgarrifarian.

«¡Miserable mon! dirian ¡á quin punt has arribat!... Daptar de la preeminencia del ànima, anteposar á ella lo brutal ventrell!...

Pero tocaria la una de la tarde, y com que 'ls filòsops espiritualistas, per mes que fassan se senten corre també la rateta pèl ventre, un filòsoph materialista al véure 'ls anárse'n á la taula tranquilament, los hi diria ab certa sorna:

—Vaja macos: miréu si podéu aplacar lo colli-mori ab silogismes y raiocinis!

* *

Siga lo que 's vulga, nosaltres que mes que filòsops empírichs, som homes pràctichs que mirém las cosas tals com son, nos imaginém lo que seria 'l mon si 'ls homes careixessia de ventrell.

Ni 'l pagés treballaria las terras, ni 'ns hauriam prés encare la molestia de saber quin gust tenen las fruytas.

Ni l' industria llensaria enlayre sa fumosa cabellera, ni cobriria 'l cos del home altra roba que son propi cuyro.

Ni 'l músich crearia sas concepcions, ni 'l poeta pòsaria la lira, ni l' arquitecto aixecaria edificis y monuments, que avuy forman lo benestar y l' orgull del home civilisat.

Y encare que 'l músich y 'l poeta volgues- sin recrear son esperit ab sas propias obras, no podrian ferho, perque no hi hauria paperaires ni fabricants de tinta,—ja que aquests treballan per menjar,—desde 'l moment que 'l menjar no arribés á serlos necessari. ¿Y com s' ho farian los artistas per fixar los seus conceptes?

¿Y com s' ho faria l' arquitecto sense pale- tas, ni manobras, ni ningú que 's prestés á es- tovar las canteras ab la suor copiosa de son front?

* *

¡Ay! en cambi no veuriam tantas iniquitats com avuy dia 's veuen.

No hi hauria tontos, víctimas eternas dels esquilats.

No hi hauria malvats de aquells que dintre del estómach tenen guardada la conciencia.

No hi hauria polítichs de cap mena, y menos dels que obehint á las exigents inspiracions del ventrell, cambian cada dia de *principis*, com si de aquest modo tractessin de consolarlo, fentli saborejar menjars de totas calitats.

Desapareixeria l'eloqüencia de la tribuna, perque la gana es la inspiradora dels perío- dos mes rotundos y armoniosos y dels concep- tes mes expressius: desapareixerian los pro- nunciaments, y la guerra entre 'ls homes no's coneixeria.

Al neixer, donariam una mirada al nostre al- rededor, y plens de fástich nos adormiriam, esperant entre ronch y ronch la vinguda de la mort.

* *

Aixis me figuro jo 'l mon sense aquesta pe- tita cosa, tant desdenyada per uns, tant ate- sa per tots, que se 'n diu ventrell ó estó- mach.

Sense goig y sense pena, ni jo escriuria aquestas quatre ratillas, ni vostés se pendrian la molestia de *digerirlas*.

Are la lley del treball que l' estómach me imposa, m'ha obligat á trassarlas y una peti- ta trégua de descans que aquesta lley los con- cederá á vostés, los permetrá llegirlas. Perdó- ninlas en aras de aquesta mateixa comunitat de objecte.

P. K.

Durant la passada senmana la cotisació dels fandos estrangers varen sufrir terribles oscil- lacions.

La guerra!... deyan los homes de negocis á cau de orella.

La guerra!... repetian aterrats los qui 'ls es- coltaván.

Y's parlava del francés y del belga y del in- glés, del rus y del prus y del dimoni...

Resultat de tot aixó: que sense que la guer- ra 's declarés, los qui jugavan al alsa, no han fet la pau encare.

Diuen que un ex-pretendent á la diputació de Castell-tersol, qu' escribia un temps lo seu nom en una candidatura fins socialista y tot;

Un ex-concejal, que passava revista á las ocas del jardí del general;

Un ex-inspector de passeigs, que un dia di- gué á un municipal, que l' hi anava al darre- ra com un gosset d'ayguas:—Digui á n'aquell guarda-passejos que ni ha dormit en aquell pe- drís, que si no 's desperta, jo 'l despertaré;

Un ex-orador en fi, que un dia sentá 'l gran principi de que—«lo absoluto es lo que no es neu- tro»—se dispoça á fer un regalo de ulleras á un alt personatge de la situació.

Veritat, ciutadans, que hi ha homes que no poden anar ni ab *corrons*?

Hi ha un gefe de ronda que 's diu Ale- many.

Un d' aquests dias deté 'l cotxe de Tortosa, y á un pobre jove que no duya cédula carlista, anava á fusellarlo al mitj de la carretera. Des- prés per cent cinquanta duros lo vá deixar anar.

En una casa de camp, perque no tenian los diners que 'ls demanava, maná á una vella que

s' agenollés, amenassant ab fustellarla també. Pochs moments després la infelís moria del susto!

Los comentaris los fará l' historia, segons lo fi que tingan ab la guerra, aquests salvatjes.

Lo Foment de la Producció-nacional obra 'l dia 6 del próxim maig una exposició de floricultu- ra.

Está molt bèn pensat.

Y quin dia n' obrirá una de carlins, *producto* tant considerable en nostra Espanya?

Noticia treta dels periódichs:

L' emperador de Austria fá una visita al rey de Italia. Lo de Russia es esperat lo dia 9 de maig per en Guillém de Prussia: y 'l 25 del mateix mes visitarà Berlia, lo rey de Suecia.

Principi atmosfèrich:

—La reunió de molts núvols carrega l' at- mósfera: l' atmósfera carregada desarrolla la electricitat, y la electricitat es mare del llamp.

Un autor vá escriure 'l següent cantar en castellá, traduhintlo literalment del catalá:

¿Porque has muy perro-minado estás haciendo el pellejo?

¡Suyo aquí en el se-lo-hace talego de los lamentos!

Es casi inútil advertir que diu en catalá:— ¿Perqué molt has caminat—estás fent lo bot?— ¡Séu aquí en lo sofá—sach dels gemechs!

Y encare dirán que las duas llenguas se semblan molt!

Un periódich de la situació anuncia que 'govern t'è l' intent de organisar la milicia ciu- tadana; pero separantse de la lley de'n Maiss- nave, ¿no saben? aquella que feya aquest serl vey obligatori per tots los ciutadans.

Lo motiu de no seguirse aquesta lley, es se- gons lo periódich, las ganas que hi ha de que la nova milicia, no siga una milicia de partit. Consti que 'ns alegrém de saberho.

Lo *Brusi* anunciava la senmana pasada que 'n Tristany s' havia dirigit á Fransa.

Cap periódich francés, anunciava en cambi que 'n Tristany hagués sigut internat al trep- titjar aquell territori.

Sens dupte serà per alló que diuen:—Que passi en Tristany per bestia grossa!

A Cádiz s' ha constituhit una societat pro- tectora dels *animals*.

No l'hi arrendo la feyna, si ha de protegir á tots los que corran per Espanya.

LA LLUNA.

(CARTA AL CIUTADÁ M. R.)

Miquel: no sigas cruel si al recordar ma tardansa t' has cregut que 't só infidel, que es prou á endolsar la fel, la mel de la recordansa.

Ni 't cregas tampoch que es cosa, d' aquest mon geni pervers que tantas faltas m' imposa, si no saventho fé en prosa, m' atrevesch á escriure en vers.

Puig n' es tan sols l' intenció de que aparega bonica la carta, y quant aixó no, pera que tingas rahó si dius que tota es musica.

Aixis la cosa esplicada, passare á probar fortuna sens tractar cosa vedada, y 't parlaré... de la lluna (si 'u permet la interessada).

Y no serà mal parlar per quan tinch entès, Miquel, que fá poch que 't vás casar de modo, que deus estar passant la lluna de mel.

¿Com posa 'l meu cor á proba aqueix matrimoni teu,

que hasta l' alegria 'm robal
quan podré fer jo ¡Dèu mèu!
que hi haja una lluna nova!
Perque jo 'us prometo ja fé!
y 'us bo dich per endevant,
que á pesar de aquell refran (1)
de tal modo 'm portaré,
que no hi haurá quart menguant.

¿No es veritat, bon amich
que (si no vá malament...)
en lloch del menguant que dich,
veurás d' allò mes bonich
comensar lo quart creixent?

¡La lluna! com mes la miras
veus cosas mes boniquetas.
Recordas, pensas, sospiras...
¡S' hi poden llogar cadiras,
y butacas, y llunetas!...

¿Recordas quant á la mare
féyam llunas, de minyons?
Una pesseta .. ¡y encare!
¡quina diferencia d' are
que hasta 'n fan de dos milions!

Y també haurás recordat
que aquí hi ha una escola nova
que ab las es s' ha encapritxat,
y al cap-de-munt ha alcansat
cassar la lluna ab un cova.

¡Quán te 'n po lria contar
si no 'm faltés la paciència,
sobre un llús que vol regnar,
y al fi s'haurá de quedar
á la lluna de València!

Pero veig que 'm faig pesat
y acabo, encare que ab pena,
ab amarga veritat.

¡Mirat lo mèu cap pelat
y veurás la lluna plena!

Si aquesta carta has llegit
y 'm creus llunàtic, tot d' una
faré curá'm sens fer lliit,
per un doctor de Madrid
que está al carrer de la Lluna.

BRÉU.

Un liberal:

—Y encare diréu los carlins... «la montanya
es nostra, no s'hi acostará un soldat: lo qu' es
alló sí, qu' es ja país conquistat!...»

Un carlí:

—Y que vols dir ab aixó?...

—Que vull dir? Que arehéu permés que una
columna fés una passejada per tota la monta-
nya, sense tirar ni un sol tiro...

—Ah! acaba dihent l' ojalatero. ¡Com se co-
neix que 'ls liberalots fins de la doctrina vos
héu olvidat!... ¿Quina es la primera virtut teo-
logical? ¿No 'u sabs? Donchs es la PRUDENCIA...
Y vet'aquí en Savalls practicant la doctrina de
Cristo!...

Dos noms nous de altres tants cabecillas:

L' un s'anomena *Pansa* y s' ha presentat á
indult.

A l' altre se 'l coneix per *Pandereta*, al qual
se l' hi ha insubordinat la partida que ma-
nava.

¡Pansa y Pandereta!

Ja no hi faltan mes que 'ls cabecillas For-
matje de Holanda y Castanyolas!...

Se queixan alguns periódichs, de uns cen-
tros especials destinats á espargir *bolos*.

Nosaltres podem dir que aquí á Barcelona
no veyém que ningú mes que 'ls municipals
ne reparteixi.

S' atribueix al Terso lo desitj de sitiar á
Bilbao novament.

«Cuarto creciente
cuernos á O iente.
Cuarto menguante
cuernos delante.»

(Ditxo popular) per ensenyar á coneixe lo quart menguant
y 'i quart creixent.)

Al mateix temps s' atribueix á la noble vila
l' idea en tot cas de ferli *deixá 'l siti*.

—Los carlins á Catalunya tenen *malas par-
tidas* deya un.

—*Malas partidas*, efectivament l'hi responia
un altre.

—No hi ha un batalló qu' estiga organiat
conforme, anyadia 'l primer.

—Y no hi há un carlí, que no siga capás d'
ensartar una criatura en la punta de la bayo-
neta, afegia 'l segon.

A UNA INGRATA.

SONET.

Adèu siau, adèu, jorns de ventura,
Adèu, bells dematins de primavera!
Ja no veuré del sol la llum primera,
ni podré disfrutar de sa hermosura!..

Resígnat pobre cor!.. Deix la amargura
que crudel y tenás te desespera...
olvida á la que ún jorn baix la figura
amor te va jurar, goig y dolsura...

¡Que tros d' ase vaig ser quan de rutina
lo cor te vaig donar!... Ho pots bèn creure!
Al veure 'ls llagrimalls, infiel Sabina
me vá enternir ton plor y 't vaig dir:—«Vina!..»
Mes tant cego vaig ser, que no vaig veure
qu' eran dos llagrimots fets d' escupina.

P. M.

Lo mestre de casi todas las semanas:

—A veure noy: anatomia práctica.

Sabrias dirme si 't donés una puntada de
péu al darrera, quins muscles principalment te
faria moure?

—Si senyor: me faria moure 'ls muscles de
la munyeca, perque jo l'hi tornaria un cop de
puny.

Sembla que aquest istiu las senyoras ja no
durán los vestits curts, estarrufats al darrera y
apuntats pels costats. Are es questió de molta
qua.

—¡Ay gracias á Dèu, deya un botiguer del
carrer de Fernando, que aixis los carrers ani-
rán una mica mes bèn escombrats, que franca-
ment: ja comensavan á fer fástich.

Cosas que duran molt:

—Los articles neos de 'n Manyé.

—Un dia sense tabaco.

—La quaresma.

—La gana dels pobres, artistas y dels es-
criptors.

—La tussuneria de un carlí, y altres que 'n
dirém un altre dia si es qu'ens baga.

Un jove festejava ab una noya de aquellas
de «Ave María puríssima,» y un dia tingueren
la següent conversa:

—Ay mira, digué 'l currutaco: quan serém
casats no voldria tenir cap fill.

—Y si Dèu nos n'envia un? digué ella fentse
la ignossenta.

—Oh mira, si 'ns l' envia, l'hi tornarém á
remetre á *vuelta de correo*.

FABULETA.

Un cabo de carlins manant quatre homes,
exclamava sovint:—«No foran bromas

«si are sens mes ni mes

«cada soldat dels meus doble 's tornés!

«Llavors m' empenyaria ab una estona

«fins á rebátre'm dintre Barcelona.»

y al Cel mirantne deya molt comós:

—«¡Ay Dèu, si de cad' un m' en féssin dos!..»

Al dir aixó, una bomba xiulant passa

y 'l cap á tots plegats los arrebossa,

y encare no se sab bèn bèn del just

si aquest miracle vá donarlos gust.

Si alguna cosa, *Fabi amich, demanas,*

al últim te 'n farán passar las ganas.

Ha arribat á Barcelona 'l caball del cabeci-
lla Mora.

Ja 'u veuhem: l' ase de 'n Mora, s' ha tornat
caball.

Aquestas transformacions no son estranyas
entre 'ls carlins, ahont tan fàcilment los homes
se tornan *seras*.

Los constitucionals de 'n Sagasta encare 's
bellugan.

Aquest dia 'ls prohoms del partit van tenir
una reunió. Foren 24 'ls convocats y no s' hi
contaren mes que 8 assistents.

Endavant y confiança!

Demica en mica arribarán á ser quatre sol-
dats y un cabo.

HO SENTS?

Sens de la font lo murmull,
que convida á descansar?

¿Sens lo rossinyol trinar
y de la tortra l' arrull?

Sens la brisa com somriu
quan pèl fullám passa ayrosa?
Sens lo soroll que fá hermosa,
quan vá vers la mar lo riu?

Dels aucellets las querellas
sens nineta del mèu cor?..

Donchs m' alegro, ¡oh mon amor
qu' estigas tant bè d' orelles!...

X.

Benaventurans de la Doctrina parda:

Benaventurats los bornis, perque sols veu-
hen lo mon per un forat.

Benaventurats los cegos perque viuhem á las
foscas.

Benaventurats los qui no saben llegir, per-
que 'l negre no 'ls fá mal á la vista.

Benaventurats los qui 's moriren antes, per-
que no ploran punts negres com nosaltres.

Benaventurats los qui vindrán després de
nosaltres, perque s'hi farán molts tips de riure.

Benaventurats los mancos, perque tenen
una má de menos per fer mal.

Benaventurats los coixos, perque entran al
menos ab un bon péu per tot arréu.

Benaventurats los tontos, perque no n'hi há
gayres que tingan de tractarse ab en Pujades.

Benaventurats los qui no fuman del estanch
perque no corren perill d' envenenarse.

Benaventurats en fi, los qui no s'embarcan
ni desembarcan per la *Porta de la Paz*, que ai-
xis no han de temer lo rompre's l' espinada.

CANTARELLAS.

Si 't casas ab mi Quiteria
seré l'home mes humil:
fins t' aguantaré la troca,
y aniré donante fil.

Sè que tens l' ànima gran,
com pocas n'hi haja María:
si la cubrisses de panyo,
¡vaya un botó que 'n farias!...

B.

Com que á aquell qui ab lo llop pensa
solen dir que 'l llop l'hi surt,
m'ha sortit un ull de poll
pensant nina ab los teus ulls.

L. T C.

Al moment mateix de véure't
fletxat de tú vaig quedar;
mes ayl com ets tant ingra'ta
crech me hauré de desfletxar.

D. LL.

La bandera del amor
m'has dit que voldrias veure,
lo del amor no es bandera
es tot lo mes *bandereta*.

J. R.

EPICRAMAS

—«Abont tiro las escorxas del meló, senyora Clara?...»
—«Ay, ay, tiralás ahont vulgas» y las hi tirá á la cara.

J. C.

Si l'hi diuhen marmolista á aquell que treballa al mármol, y á mi'm diuhen gastador perque tot lo que tinch gasto, A tú que sempre prens banys te dirán *banyut* Ricardo.

P. y L.

—Ab aire molt resolut trobant ahí á n'en Benet, parlantme d' alló mes net, va dirme que jo era un *brut*.

—«Es grossera, mal parlada y vesteix com un fardob» y are vé 'l millor de tot: diu que 's firma *Reparada*.

A. F. O.

L' altre demati un senyó que la presó visitava, vá veurer á un que portava á la cama un fort grilló, y aprofitant l' ocasió l'hi va dir: —Y aixó Lluís?
—Com es que 'l tenen aixís?
—«Res: me diuhen *suicida*» y no deya cap mentida puig que havia mort á un *suís*.

E. B.

CUENTOS

En un poble hi havia dugas parroquias. Un célebre predicador feya 'l sermó en una d' ellas: los parlava de las penas del infierno, y era tant terrible la pintura, que tothom plorava á llágrima viva.

Hém dit tothom, y no es cert: un dels oyents estava molt tranquil.

—Y vos germá que no ploréu? vá dirli una beata.

—A mí no 'm toca, contestá aquest: jo soch de l' altra parroquia.

—Ola Penet, deya un jove tronat. Tens per casualitat un parell de duros?

L' altre ab tó molt sech:

—Aquí no!

Lo tronat:

—Y á casa?

L' altre cambiant la conversa:

—A casa tots bons, gracias á Déu.

A un jove casat de poch, se l'hi morí 'l sogre, persona molt rica.

Los companys anavan á carrera feta á donarli 'l pésame.

—¡Ay! deya l' hereu: no m'hi féu pensar, que aixó 'm perjudica la salut.

—Vés si l'estimavan! deyan los companys entre sí.

Y 'l jove, exclamava:

—Cada cop que hi penso 'm venen ganas de anar á ca'n Justin á celebrarho y tants excessos, ja veyéu que no 'm poden anar bé.

Dos joves al mitj de la Rambla 's disputan.

Lo tó de sas paraulas vá pujant per graus, dels insults venen las amenassas, y quan ja están á punt de agarbonarse, s'hi acosta un senyó: á descompartirlos.

—Vaja, homes: sosséguinse...
Y sens deixarle acabar, un dels contentents exclama:
—Es qu' ell m' ha insultat primer!
L' altre: —Voste ha sigut!
—Voste—Vosté...
—Es que ell m'ha trencat lo respecte, diu per últim lo mes enfutimat.
Y l' senyor, mitj rihent: —Ah! aixó ja es un' altra cosa; si l'hi ha trencat lo respecte, es just que l' hi pagui dos quartos de ayguacayt, per encolarlo.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Picalfort, Desteta y Pere Botero.

Son arreglables las deis ciutadans Manini, Poll y Pussa, J. E., Dos fills de Catalunya, J. Cuxart, Dos parayguas foradats y Peret Tani.

Ciutadans Sarrat, Encarnats, Nyela y Joan Picas. Tenen molta rahó respecte lo del últim problema: consti que hi havia un error de caixa, devení dir: al mitj 'l hi faltan tres anys per tenir la meytat dels altres dos reunits: los caixistas se van menjar la meytat, y ve's hi aquí un error —Vicente y C.^a. Ja hem insertat lo qu'hem pogut. —Lous ubi Cropsis. Hi anirá l' epigrama y una cantarella: lo geroglífich encare que ben esprestat té una solució poch natural. —J. Roméa. Nos recordarem de la seva advertencia. —Prussia Catala. De tot lo que 'ns remet no podem aprofitar mes que 'l queuto. —Un Recontra etc. Y l' epigrama y una pregunta de vostre. —Gestus. Anó 'ns vá millor en prosa: la forma del' altre poesia, encare que dificilosa no 'ns agrada. —S My M. Aprofitarem lo queuto. —Formatjut. Y las preguntas de vostre. —Repa y Lola Revelan facitat; pero 'ls hi falta molta part de xispa: per xó no 's desanima. —Mal casat de Reus. Aprofitarem la fuga. —Dos sibochs. Y las sevas preguntas. —Diccionari Petit. Encare no 'us va: Pa-ras sol, s'escriu ab duas ss: darém lo geroglífich al dibuixant. —Oncle y nebot. Naturalment que hi anirá. —Pintayre. Aprofitarem lo geroglífich. —Badinguet y Pere Taps. Aixó de robar roté cap gracia. —Ciu adans Estimat de la Seo, Martí de Girona, Un usich, Dos fills de Catalunya, C. de Déu, Felip Ganyota, Panxeta, J. T. M., Sabir, J. J. M., Peca Solta, Cornet d' ordres, Cuspis y C.^a, Un noy que plora, Sa-erba y Un Patané: lo qu'envian no lita: un altre cop ja 'u farán millor. —Manxare Ni 'l fondo ni la forma 'ns agradan preu. —C. del Sebastianet. Lo seu problema nos agrada molt: mirarem de insertarlo. —Denteia. L' epigrama bé. —Pere Botero. Los epigramas nos agradan: lo altre no tant. —Manini. Estant bé naturalment que sí. —Poll y Pussa. —Insertarem lo problema. —Dos fills de Catalunya. —Y 'l seu també, lo propi que l' anagrama. —J. Cuxart. Aprofitarem la fuga. —Dos parayguas adobats. Lo propi que casi tot lo que vostre 'ns envia. —Un suscritor. L' hi agrahim la noticia que 'ns dona. —Peret Tani. Del seu anagrama no pot aprofitarse'n mes que la combinació: lo demés no 'ns xoca.

SOLUCIONS

que corresponen á lo insertat en l' últim numero de la *Campana*.

1.ª SALL DEL CABALL.

Si de la present tablila se 'n poguessin fer pressons, ficant en sas dimensions dotze carlins per casilla: quan serian totas plenas los lectors los contarian y entre tots n' hi trobarian xexanta quatre dotzenas.

2.ª GEROGLIFICH. —Los tres regnes de la naturalesa son los tres millors regnes.

3.ª PREGUNTA 1.ª —Lo café ó 'l xocolate.

4.ª *Id.* 2.ª —Lo sol.

5.ª ANAGRAMA. —Barro—Robar—Arrop—Borra.

6.ª FUGA DE VOCALS:

Fort cop d' cap en un cep

donà mon cosí Josep.

7.ª FUGA DE CONSONANTS:

Dona bagassa

no apedas-a,

8.ª PROBLEMA ARITMETICH. —Tenia 36 anys.

9.ª XARADA 1.ª —*Ra-to-lé*.

10.ª XARADA 2.ª —*Ire ba-lla-dó*.

11.ª ENDAVINALLA. —*Milja*.

Ha endavinat totas las solucions, lo ciutadà Que-hi-fás; totas menos las 1, 2 y 7. Dos sibochs: menos las 2, 8 y 9, Diccionari petit, menos las 1, 2, 3 y 4, Nyela: menos las 2, 7, 8, y 9, Manini: las 2, 4, 5, 6, 8 y 11, Manelet: las 5, 6, 8, 9, 10 y 11, L' oncle y lo nebot: las 1, 2, 3, 4, 10 y 11, Tiru-liru: las 1, 5, 6, 8 y 11, Trois: las 5, 6, 8, 10 y 11, Poll y Pussa: las 5, 6, 9, 10 y 11, J. E.: las 5, 6, 10 y 11, Un pintayre: las 5, 6 y 11, Rateta Pitera y Pere Taps: las 5 y 6, Badinguet: las 5 y 11, Cornet d' ordres y Martí de Girona: no mes que las 6, Manxare y C. Crispin y C.^a: la 11 no mes Un noy que plora, Botall de la Campaña, Sa-erba, Un Patané Gos perdit y C. del Sebastianet.

ANAGRAMA.

—Tot, deya Agnès á son tot, tot, déus tot unas faldillas, ó sino créume, t ho juro, totas las nits en quan vingas,

quan me digas: tot la clau seré sorda cada dia, fent lo mateix si duguesses tot en lloch de barretina. Cinch lletras tant solzament ara, si no 'u véus, barrina.
TREPITJA-ESPINAS.

PROBLEMA ARITMETICH.

Una pagesa tenia entre ovelias, gallinas y polllets cent caps de bestia per vendre. Decada ovelia n'hi van donar cinch duros, de cada gallina un duro y de cada polllet un ral. ¿Quants caps de bestia de cada mena tenia per treuren de tot plegat cent duros?

ANA H.

PREGUNTAS GEOGRÁFICAS.

1.º ¿Quin es lo poble de Catalunya, que ab lo nom tant solzament indica que havia sigut un arbre?

CÓMICH DE HORTA.

2.º Y la població de Castilla la Nova, que assegura ab lo seu nom tambe que la farán autoritat?

DOS FILLS DE CATALUNYA.

FUGA DE VOCALS.

N. f.g f.g.s q. 'l f.g.
tr.b. q. f. m.lf e.r.l.

PERICO MATALASSÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.o .i .à .o.a .e.e e.i.a.
.i .a.i .e.e e.i.a.

BARRET VELL.

XARADA

I.

—Ell ha guanyat.

—Jo *hu-tres*.

—Cuyta donchs y dona'm sort.

—Jo vaig ab tú.

—Si no'n sabs!...

—Vols que tiri?

—Cap á dos

que farém basa completa.

—¿Vols un trunfo?

—*Tersa!*

—¿Y donchs?

—Vaja: deixa estar las cartas y aném á jugar al tot.

PERE BOTERO.

II.

Hu tres-segona invertida tant de un tot que n'he tingut, que tinch per per la salut y que no m' *hu-dos* la vida.

RALPH.

ENDAVINALLA.

Xiule y crido quan m' enfado, soch per tot y ningú 'm veu, perque beso á las ninetas soch l' enveja dels donzells: Viatjo á llunyeras terras, soch *tram-via* de la véu, y si dono alguns disgustos, soch vida del Univers.

DOS TABALOTS.

GEROGLIFICH.

LOPE IX

SM LJ

á

LOPE IX.

XICH DE CAL E. DIMONIS.

(Las solucions en lo próxim numero.)

IMP. V. y F. GASPAR, A TAULFO, 14.

Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.